

EINI GLEÐILIG JÓL

YNSKIR BLAÐIÐ LESARUM SÍNUM

JÓL

Aftur eina ferð varð okkum lagað at halda jól.

Jólini eru gleðihátíð.

Tey eru gleðihátíð barna, og tey eru gleðihátíð teirra, ið standa í bestu manndómsárum sínum, og tey eru gleðihátíð teirra gomlu, ið hava hildið jól gjøgnum so mong ár, og sum nú gleða seg yvir aftur eina ferð at hava fingið loyvi at halda jól.

Börnini gleða seg. Barnatrúgvín er rein og óspilt og uttan iva og mistreysti. Tey gleða seg yvir jólaevangeliið, og við glógvandi eygum syngja tey jólasálmarnar um Frelsarín, ið var eitt lítið barn, sum læt seg fœða her á fold fyrri at bjarga menniskjuni frá myrkursins valdi. Tey gleða seg yvir hin stóra barnavinin og geva seg óttaleys inn undir vald Hansara og stóru náði.

Lat tað so vera, at eisini verðslig gleði rínur við tey. Tey frøast yvir ljósini; men tað er jú gleði yvir nakað, ið vakurt er. Og fara vit at kanna gjøllari eftir, so var tað einki óboðið, um eisini tey vaksnu kundu kent somu sonnu gleði yvir ljósini, ið tendrað verða á jolum. Tey eru tekinið, symbolið, uppá hitt æviga Ljósini, ið tendrað verð hana jolanátt í Betlehem fyrri at týna myrkursins valdi her á jörð.

Tey kenna eina barnsliga gleði yvir tær gávur, tey fáa á jolum, hvørjar tær so eru; men enn størri verður gleði teirra, um teimum verður loyvt at geva teimum gávur, ið tey eru góð við. Hitt óspilta barnalyndið finnur størstu gleðina í at kunna gleða onnur.

Tað tilkomna fólkið, tað hevur tað so strevið alt árið, ella tað ger sær tað so strevið, at mong teirra geva sær lítlar stundir at halda jól. Tey hava ikki reiðiliga stundir at lata jólafríðin finna inn í sálina. Jú, víst halda tey jól øll somul. Men hvussu halda tey jól? Tey pynta til jóla, keypa jólagávur og jólatræ, kanska. Men Hann, ið jólini verða hildin til minnis, hvussu djúpt sleppur Hann inn í hjørtuni? Verður Hann ikki næstan gloymdur av mongum? Verður Betlehems stjórnan ikki bert eitt stjórnskot — kanska eitt vakurt stjórnskot í besta føri — ið eina stutta stund fer lýsandi

yvir himmalhvalvið, og so er tað burturi.

Eisini heidningarnir hildu jól, og tá varð mong mjaðarkannan tómd. Teir hildu jól fyrri sólstöðuni, og gleddu seg yvir, at nú fór at bera móti ljósari døgum. Men tað var ikki Ljósins Ljós, teir fagnaðu og gleddust yvir. Nei, tað var einans tað, at nú fór at bera móti ljósari døgum við sól og summri.

Vit eiga ikki at halda heiðin jól. Heidningarnir kendu ikki Ljósins Ljós; men vit kenna tað, og tí er ábyrgd okkara so nógv størri enn teirra. Lat ið okkum minnast gleðiðskapin, at okkum er í dag ein Frelsari fœddur.

Og tey gomlu, ið enn eina ferð kunnu halda jól millum síni egnu. Tey flestu teirra munnu kenna jólini sum hina stóru friðarhátíðina.

Í teirra ungdómsdøgum var jólahaldið í Föroyum nógv annarleiðis enn nú. Tað var meira einfalt kanska og bar ikki tann stásiliga dām, tað nú hevur fingið; men tað var hjartaligari og meira merkt av guðstrúgv og friði. Á teirra døgum er jólahaldið í Föroyum nógv broytt, og tey flestu duga at siggja, at broytingin ikki var gagnlig sum heild sæð. Men tað vóru ikki tey, ið broyttu jólahaldið og siðirnar, tað var ein broyting í mannalyndinum, ið kom inn á okkum. Tey eru andaliga sæð meira stöðuføst enn tey yngri. Tey gleða seg yvir friðin á jörð, sum Hann, ið fœddur varð jolanátt, hevur boðað, og í fastari trúgv til Frelsaran líta tey á, at Hann, sum kom til jarðar at frelsa alla mannaættina, eisini er teirra Frelsari, sum skal leiða tey inn til hin æviga friðin og frelsuna.

»Friður á jörð, og í menniskj-um góður tokki!»

Og so halda vit kristin jól!

N. F.

HEÐIN BRÚ:

HIN HVÍTA KIRKJAN

Vit børn hövdu so leingi gingið og stundað eftir kava; sleður og skriðfjalir stóðu í standa inni undir grundunum og bíðaðu, men alsamt var barajól. Hvørja ferð ein hvöss tjúkn glumdi á takið, lupu vit út á geilur og hildu hendurnar undir, fingur nakrar heglingar í lógvarnar og koyrdu í munnin; men ikki so skjótt sleit ælið í, fyrr enn alt tanaði burtur aftur, heilt niðan undir rókalögini. Men ovari lá kavin skínandi hvítur. Tá so sólin glotti út, og fjallið stóð glógvandi reytt, kundu vit fara og knýta okkum bond í sleðurnar og til gongu niðan á fjallið; men vit komu ongatíð longur enn, til næsta heglsælið dreiv okkum oman aftur.

Men so jólaaftan kom dungarok, tættar og mjúkar dalaðu flykrurnar niður av möku og lögdu seg varliga um allar vøllir, um grót og skursl og húsatekkjur, doyvdur tuffuljóðið og fótferð av brynandi dýrum í túninum. Vit smáu fingur okkum turriklæði um hálsin, lótu okkum í vøttir og settu okkum á gáttina at hyggja eftir, hvussu alt lokaðist til, lupu við hvørt og strikaðu í kavan, sótu so aftur og dugdu, hvussu flykrurnar javnaðu tað aftur.

Gæsnað komu pleyrandi inn í dyr, drógu eggposan eftir kavanum, rætta hálsarnar fram og pjátraðu. — »Tær vænta kulda,« sögdu tey gomlu. — Stari og gráftlingur flyktust um túnini, settust stokkar lötur og ristur fjarðarnar, flugu so aftur. — »Fuglurin væntar kulda,« sögdu tey vaksnu.

Best sum vit sita, koma teir stórru dreingirnir rennandi gjøgnum túnini og biðja okkum koma niðan á beitið at rulla kavaknetti: »Vit fara at byggja eina kirkju.«

So rullaðu vit kavaknetti, eltu fyrst ein klump saman í hondini, í gildi sum báðar nevarnar, lögdu hann í kavan og rullaðu, so vaks hann, til tess vit orkaðu ikki at skrika honum meir, og teir eldru dreingirnir máttu koma og taka hann, rulla hann oman og seta upp í kirkjuveggin. Knetti eftir knetti rullaðu vit, og veggirnir hækkaðu í hvørjum, kavin bráðnaði í skónum, klæðini drivu í sveitta, men eingin gavst á hendi. Summir evnaðu stykkini til, aðrir settu tey á veggirnar, og aftur aðrir tóku ójavnarnar burtur og tettu ímillum. Tey vaksnu stöðgaðu á sínari leið millum húsini og tosaðu við okkum, fagurlátin og lutakandi, menn gjördu okkum

mönutræ í, fingur okkum okkurt at standa á, tá ið upp kom, aðrir tóku knívarnar og snöggaðu okkum vindeygapilsini, allur býlingurin spældi.

Tá ið tók at skýma, stóð kirkjan liðug, við taki og torni og öllum, sum var. Tað síðsta, ið hendi, var at ein maður kom við einum koparmortara og hongdi í tornið. »Klokku mugu tit hava, allar kirkjur hava klokku.« Og tá ið kirkjuklokkan ringdi jólini inn, ringdi eisini mortarin í teirri hvítu kirkjuni. Vit sótu øll rundanum í kavanum og lýddu á.

Tá ið nátturðaelðarnir ruku, fóru vit inn fyrri tað kvöldið.

Jólamorgun var gellandi frost og bláur himmal. Kavakirkjan stóð skínandi hvít og harðfryst. Teir stórru dreingirnir tóku gler av ánni og settu í vindeygapilsini, tær hálvvaksnu genturnar pyntaðu hana innan: Har var altar við dúki á, har stóðu ljós, og millum ljósini lá grønur lyngur, duraopilsíð var tjaldað.

Úti á degnum ringdi mortarin, og vit fóru pyntað, við sálmaðók í hondunum í ta hvítu kirkjuna, alspenit fyrri stórum hendingum skundaðu vit okkum vegin fram, tívaðu, so andin stóð sum ein hvít skódda fram fyrri okkum, skutu okkum inn við duratjaldinum og settu okkum á hálmin, ið var breiddur á gólvið. Ljósini brunnu á altarinum og í glervindeygnum. Dreingirnir sótu kvírrir við hógvunum í hondunum; eingin tosaði, hetta var jú í kirkju; øll eygu stardu stundandi út í rúmið, altrá barnaeygu, víðopin fyrri tí, sum skuldi henda. — Men hvat skuldi henda? — Ja, tað hövdu vit ikki hugsað um; men vit hövdu bygt ta hvítu kirkjuna, prýtt hana, gingið og longest eftir, at tað skuldi ringja, og nú vóru vit her. — Tað gekk ein lóta, og einki hendi. Vit hugdu upp til altarið, upp í mönuna, upp á hvørt annað, eyguni vóru spurin, men fingur einki at vita. Vit blaðaðu í sálmaðókunum, lögdu tær saman aftur, vendu teimum í hondunum — einki hendir.

Tá sigur ein hálvvaksin genta lágmalet: »Onkur má vera deknur.«

Eingin svarar, bert andadrátturin er at hoyra og skróa, tá ið onkur rørir seg í hálminum.

Onkur vaksni, ið hevur slotað í durunum, fer skundisliga gangandi gjøgnum kavan: »Dekn skulu tit fáa.«

(Framhald á 4. síðu.)